

една конференция въ Цариградъ, въ която, наедно съ турскитѣ прѣдставители, посланицитѣ и специалнитѣ делегати на Великитѣ Сили, щѣли да разгледатъ проекта за административнитѣ реформи въ Отоманската империя и условията за мира между Сърбия и Турция. Първото заседание се отворило на 11-й декемврий 1876; прѣдставителитѣ на Европа прѣдложили една програма за реформи и за административно раздѣление, приготвена въ руското посолство, въ отсъствие на отоманскитѣ делегати. Тъзи програма била съпроводена съ една ясна декларация: Турция е длъжна да приеме по принципъ тия реформи. Лордъ Салисбури наблѣгналъ върху значението на тия прѣдварителни условия, като ги подкрѣпилъ съ слѣдующитѣ думи :

„Моя длъжностъ е да освободя правителството на Нейно Величество отъ всѣка отговорностъ за послѣдствията въ „случай, че Турция откаже да приеме по принципъ реформитѣ. Азъ съмъ упълномощенъ да заява формално, че „Англия е рѣшена да не дава никакво съгласие за лошата администрация и своеволията, които се вършатъ „въ Отоманската империя и ако Портата се противи на „усилията, които прѣдставителитѣ на Великитѣ Сили „правятъ, за да поставятъ Турция на здрави основи, то „отговорността за послѣдствията ще падне върху султана и неговитѣ съвѣтници.

Въ сжщия моментъ, когато английскитѣ делегати говорѣлъ, топовни гърмежи възвѣстили прокламирането на турската конституция. Главнитѣ точки, които съставлявали дебатитѣ въ Цариградската конференция, били :

- 1) Присъединяване на малкия Зворникъ къмъ Сърбия;
- 2) Отстъпване на 12 околии отъ Албанската и Херцеговинската територия на Черна-Гора; сжщо и пристанището Спиция;

- 3) Босна и Херцеговина ще образуватъ автономна провинция съ християнско правителство, назначавано за 5 години. Великитѣ сили ще бждатъ всѣкой пжть официално прѣдизвѣстени.

- 4) Земитѣ между Балкана и Дунава, — Сѣверна България, — ще образуватъ тоже автономна провинция подъ сжщитѣ условия, както Босна и Херцеговина.